

Kip Gournje Stoubice vu zimu 2012.

Zovem se Lucija. Imam petnajest let. Idem v srednju školu za upravnog referenta. Doma zasad imam se kaj hoču. Novi mobitel, kompjuter, svoju sobu, novi biciklin...Ali kad to vse skup zbrojim, ipak mi zna biti fejest dosadne. Po zime kad počnu zimski praznici zna mi biti tak dosadne da ne znam kam bi z sobu.

Kad pri mene v Gournje Stoubice po zime zideš van na cestu, misliš da su si pomrli. Nigde žive duše. Same diela birtija Puntar, al ta nie za me. Tam dolaziju same lokalni starčeki teri misliju da znaju se o politike. Jadaju se da nemaju penez i jake ih muči recesija. Meni pak nie jasne kak im recesija furt ostavlja gemiš i cigaretline.

Naviek kad mi je dosadne, ja liepe prejdem k svoje babice Nade i dede Jože. Oni nemaju mobitele, ni kompjutera, ni centralno grijanje, ali je meni pri nji jake liepe.

Oni grijaju same kuhinju. Deda, baka i ja si sedneme oko šporeta i grijeme se. Deda zeme košaru i donese pune drv da ne mora vsaki čas iti van. Babica oguli krumpier i peče ga na table od šporeta. To mi je najslajše! Male ga odzgor posolime i mam ga vručega jieme. Moja mama to doma ne diela jer veli da bi si z tim zasmrdela stan i nove firunjge tere je lani kupila. Babicu pak ni briga za firunjge. Važne je da se mi dobre najieme ovuga domačega specijaliteta.

Vu jednom kutu kuhinje imaju televizor. Deda mora obavezno gledeti vse viesti tere su na televizije. On je jake dobre informieran. Babice pak to ide na živce. Ona furt dede govori da su na svim programima viesti iste. Mene iste nie stale do viesti. Ja bi se rada spominjala. Deda na kraju popusti i vgasi televizora. Lepe si sedime oko šporeta, jieme pečeni kumpier s table i deda nam pripovieda starinjske priče. Deda je kak stvoren za pripoviedača. Ja ga napete poslušam, a moram vam priznati da me je pokle i male strah.

„E, moja Lučica to ti je bile tak zdavnja dok sam ja još bil dečec. To kaj ti bum ja sad povedal, to ti je meni rekel moj deda Imbra. On ti je jen dan prie Božiča išel k svojemu kumu na mesaru vu druge sele. Mesara je trajale duge i več je bila nouč. Dok su se još male pospominjali, več je bile i pol nouči. Deda Imbra je krenul doma, a kuma mu je dala lampuš jer je vani bile jake kmica. Vani je bile jake zima, a veter je tak jake puhal da je dedi Imbri štel škrlak odnesti. Najemput mu je veter vgasil lampuš i dedek je ostal vu trde kmice. Krenul je on dalje po pameti jer se nič ni vidle. Najemput je v daljine videl svetle. Te svetle mu se približavale. Deda Imbra si je pomislil da je to dobre da nešči ide i da si bu mam lampuša vužgal. Kad je te svetle došle bliže, deda Imbra se je tak jake splašil jer ni bile nikoga, same svetle. Bogek dragi! Pa kaj je to? Lučnjak!

Tu je v blizini bil poutuk, a te je svetle i po vode hodile. Od silnuga straha dedek Imbra je opal vu poutuk. Brže se zdigel i pogledal, ali svetla ni več bile. Dedek je brže krenul dima. Slekel si je mokre z sebe i brze legel vu postelju. Duge, duge ni o teme nikomu pripovedal.“

Kad je moj deda završil ovu zimsku priču, nasmejali sme se i spekli smo još jednu rundu krumpiera. I ove zime se pem gret dedeku On ne špara na grijanju kak moja mama. Njega još nie pogudila recesija jer još ima v podrumu krumpiera i v šume drv. Deda ne jašče kak moja mama da nemame penez i kak bu nam još gorše. A gdo joj je kriv kaj je išla za prosvetnoga radnika? Denes bi joj bile bolje da je s dedekem krumpier sadila. Mene nie čist jasne kaj je to recesija, al se se više zavlači v moju familiju. Kad ja se skupa pogledam, meni nie se tak jake černe. Ak i ostanem bez penez za mobitel i novvu obleku, ak me zapane i da jiem saki dan krumpier, moji babica i dedek buju furt tu. Ž njimi bum jiela dumače specijalitete i navčila se pune priči o coprnica i o sakakvih starinjskih zgod. A koj je najvažneše, ž njimi Gournja Stoubica zimi oživi.

Lucija Kušan. 2.u

Pohvaljeno 1. pohvalom na Nagradi Gjalski za srednje škole (listopad, 2012.)

Mentor: Ljerka Gajski Markulin, prof.